

[Glistrup]

Så var det sådan, at de 3 k'er, konservative, kommunister og kristeligt folkeparti, ikke var så interesserede i den forespørgselsformulering, hvor vi spørger: hvad vil regeringen? For de siger, med en fælles ukuelig optimisme, at denne regering er jo væk i 1980erne og 1990erne. Det er den da forhåbentlig også, men folketingets forretningsorden foreskriver nu engang, at man skal stille sin forespørgsel til den regering, der ulykkeligtvis sidder i øjeblikket, man kan ikke stille den til den regering, der sidder i 1980erne og 1990erne. Vi kan jo ikke både være forespørgere og svarere på én gang, og derfor er det sådan, at vi har måttet bruge det skalkeskjul at spørge: hvad vil regeringen? Men det interessante i denne debat har unægtelig været: hvad vil de partier, som har visioner, og som derfor må forventes at sidde med regeringsmagten i de kommende år? Nå, nu vil man ikke have mig til at tale mere, taletiden er udløbet, så jeg kan ikke få svaret på alle de spørgsmål, der var rettet til mig.

Ministeren for skatter og afgifter (Anders Andersen):

Kun to ting.

Jeg vil gerne sige til hr. Bernhard Baunsgaard, at når man øger beskatningen af de større indtægter, hvor opsparingen finder sted, flytter man fra opsparingssektoren over til forbrugssektoren.

Og jeg vil gerne sige til hr. Kaj Hansen, at det var en forglemmelse, at jeg ikke fik svaret på hans spørgsmål, som vist var det eneste spørgsmål, der blev stillet under hele debatten.

Jeg har ingen grund til at underkende de beregninger, som nationalbankdirektøren bygger sine oplysninger på. Jeg tror, han har erkendt, at der var en vis margin, på 1 pct. eller sådan noget, og det kan godt være, at stigningen var 1 pct. større, end hvis man regulerede på inflationsudviklingen. Men det betyder ikke, deri er jeg enig med hr. Kaj Hansen, at hvis man gennemfører en værdistigningsafgift, vil der ikke komme noget provenu ind, for det, man opererer med, er gennemsnitsstigninger, og inden for gennemsnitsstigninger er der jo udsving til begge sider. Derfor vil der selv under sådanne vilkår være et provenu i en værdistigningsafgift.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Naturligvis har ministeren ret i, at hvis man virkelig forøger beskatningen på de store indkomster, flytter man fra opsparingssektoren til forbrugssektoren, men jeg skal da vel ikke gå ud fra, at ministeren ikke ved, at sådan virker det radikale forslag ikke? Ved ministeren virkelig ikke, at det kun rammer store indkomster med store fradrag?

Hjortnæs (S):

I mit første indlæg tog jeg udgangspunkt i forespørgselsens tekst, og holder man sig til den, er der jo ikke andet at sige end det, skatte- og afgiftsministeren også sagde i sit svar på selve forespørgslen.

Andre ordførere har benyttet den givne anledning til at redegøre for deres partiers skatteprogrammer, og deri lå der jo sådan set ikke noget nyt, som skatteministeren også var inde på.

Det kunne være fristende at gå ind i en debat, bl. a. med hr. Hagen Hagensen, der jo nok ville forenkle skattesystemet, men ikke ville være parat til at udvide eller ændre skattegrundlaget. Det kunne også være interessant at gå ind i en debat med hr. Ole Olsen, der ville lægge skat på beskæftigelsen, og hr. Nymann, der vel nærmest gik ind for at afvikle rentefradragsretten. Men jeg skal afstå fra det og kun sige i anledning af den, skal vi sige efterfølgende debat, der har været her, at det vel nok ikke uden videre forholder sig sådan, at de højeste indtægter sparer op i dag.

Der kunne være en del, der taler for, sådan som vores regler nu engang er, at man kan se sin fordel i at erhverve sig realværdier og andre værdier, som åbner op for skattefradrag, og det hænger måske igen sammen med, at vores progression i indkomstskattesystemet er meget stærk. Derfor har de højeste indtægter en åbenbar fordel i at finde muligheder for fradrag, hvorved de kan fradrage sig ud af den stærke progression. Det er også en af grundene til, at jeg mener, man ikke uden videre kan afvise at måtte se på en række af de fradragmuligheder, som i særlig grad udnyttes af de højeste indtægter, og man behøver heller ikke uden videre gå ud fra, at det vil, skal vi sige udvide forbruget og hæmme opsparingen. Der kan udmærket